Ровами місяць тіні клав…
…Нема… ох, – болю, – жалю!..
І ніч спокійная текла
від жит до жит і далі.

Повітря-мед і дзвін цимбал
і бубен – серця весни…
Тобі ввесь біль, ввесь сум і шал…
Сказать тобі: – чудесно!..

Як так… то я піду… – Прощай!
Ох, чи це Ти зробила?!.
Чи Ти могла?!. Цвів молочай,
одцвів, зім’ятий, – за могилою…

За голову узявсь… ридав…
…Мені пісень печалі…
А ніч спокійная текла
від жит до жит і далі…